

RASEKOMPENDIUM

BRETON

FCI rasenr: 095
FCI dato: 13.03.2001
NKK dato: 28.08.2023

**Med kommentarer
Norsk Breton Klubb
November 2025**

Godkjent av standardkomiteen NKK 01.12.2025

Forord

Alle raseklubber er blitt oppfordret av Norsk Kennel Klub til å utarbeide et rasekompendium for sunne raser. Det skal utdype og forklare rasestandarden, som er utarbeidet og godkjent av FCI på bakgrunn av standarden i rasens hjemland. For breton så er det Frankrike.

Kompendiets innhold må aldri motsi den aktuelle rasebeskrivelse eller gi tolkninger som strider mot denne. Rasebeskrivelsen må gjengis i full tekst sammen med utfyllende kommentarer. Det bør legges vekt på det som er riktig og ikke det som er feil ved rasen. I tillegg skal kompendiet inneholde en historikk del samt opplysninger om den bruk rasen er beregnet til. Kompendiet bør inneholde mange instruktive bilder, også hodebilder. Kompendiet skal sendes alle autoriserte dommere, elever og aspiranter for rasen.

Norsk Breton Klubb håper at rasekompendiet også vil bli til nytte for oppdrettere og andre som er interessert i rasen. Målet er at vi kan få en bedømmelse og et oppdrett av hunder som kan komme opp mot det som er idealet gjengitt i standarden. Breton er en fransk hund og FCI/NKK standarden blir derfor alltid endret og bearbeidet på grunnlag av hva Fransk Breton Klubb gjør, som "eier" av rasen. Deres kommentarer til standarden er derfor meget betydningsfulle. Norsk Breton Klubb plikter å forvalte rasen i henhold til den vedtatte standarden.

Alle eiere har gitt sin tillatelse til å publisere bildene og figurene som er benyttet i kompendiet. Vi har valgt ikke å oppgi fotografenes navn eller hundenes navn, da bildene bør ha en viss grad av anonymitet. Stor takk til alle bidragsytere.

Kompendiet starter med en kortversjon av rasehistorikken i både Frankrike og Norge. Det er også forklart hvordan breton jakter. Deretter følger FCI standarden med utfyllende kommentarer fra NBK i egen gråfarget tekstramme.

NKK standarden er gjengitt ordrett i vanlig tekst. På den måten er det lett å skille mellom standarden og kommentarene. Fotografier og figurer, samt deres undertekster, er å regne som en del av de utdypende kommentarene. Siste del av kompendiet består av to billedserier, gode breton typer og breton med mer eller mindre alvorlige feil. Dette fordi bilder ofte beskriver bedre enn det en kan gjøre med ord. Å gjenkjenne en typeriktig breton bare med et blikk, kan en bare dersom en har sett mange av korrekt type. Derfor er bilder av typeriktige bretoner meget nyttige.

Det er viktig å merke seg at breton er en jakthund, og skal ha et sunt og korrekt eksteriør for å kunne gjøre jobben den er skapt for å gjøre. Dual purpose skal stå i fokus for alle dommere som dømmer rasen. Den skal være korrekt bygget med de rasetypiske særegenhetene rasen har, for å kunne fungere på jakt over lengre tid.

Rasekompendiet er godkjent av Norsk Breton Klubb i styremøte 9. desember 2025.

INNHold

Forord	side	2
Rasens historikk	side	4
Rasebeskrivelse for Breton med kommentarer	side	7
<i>Helhetsinntrykk</i>	side	7
<i>Viktige proporsjoner</i>	side	7
<i>Adferd/temperament</i>	side	8
<i>Hode</i>	side	8
<i>Hals</i>	side	9
<i>Forlemmer</i>	side	9
<i>Kropp</i>	side	10
<i>Hale</i>	side	11
<i>Baklemmer</i>	side	11
<i>Kroppens deler med vinkler og lengder</i>	side	12
<i>Bevegelse</i>	side	12
<i>Hud</i>	side	13
<i>Pels</i>	side	13
<i>Størrelse og vekt</i>	side	15
<i>Feil</i>	side	15
<i>Grove feil</i>	side	16
<i>Diskvalifiserende feil</i>	side	16
Fransk Breton Klubbs kommentarer	side	18
Hvordan bedømmes en breton. En sjekktabell	side	19
Bilder av typeriktige og gode breton	side	21
Bilder av utypiske breton	side	24

Rasens historikk

Bretonens opprinnelsesland er Frankrike, mer presist midten av Bretagne. For tiden regnes den som den største i antall av de franske stående fuglehundene, og sannsynligvis den eldste av de med utgangspunkt i spanieltypene. Forbedret fra begynnelsen av det 20. århundre gjennom mer eller mindre kontrollerte krysninger og seleksjoner for å få fram en komplett fuglehund. Kjennetegnet ved: Lidenskapelig søk, rask løpsfrekvens, forståelse og lyst til å utforske, oppvakt holdning og lettlært - samt hele tiden med fokus på å beholde den originale korte, kompakte modellen uten å forandre dens sjel og livfulle uttrykk. Det er Fransk Breton Klubb som er "eier" av rasen og som har ansvaret for eksteriørstandarden. Helt fra starten i 1907 har de forsøkt å beholde og å forbedre bretonen, først og fremst som en fremragende jakthund, men også en som skal ha et eksteriør forskjellig fra de andre fuglehundrasene. De har hele tiden vaktet på at den skal være den minste, med en kvadratisk og cobby kropp. Mentalt en robust hund uten tegn på aggressivitet, men med et våkent, intelligent og vennlig uttrykk.

Dens kjente historiske identitet før det 20. århundre er begrenset til visse typer spesifisert til lokale jakthunder. Breton fra den tiden var lokale landspanielvarianter av den livlige typen, mer lik springer spaniel. Den hadde begrenset standinstinkt, ble brukt på alle typer vilt og i all slags terreng, støkket fugl i nett, og loset hare og rådyr, og på den måten passet den perfekt til sitt lokale bruk.

Engelske jegere på rugdejakt i Bretagne etterlot sine settere der til påfølgende år, noe som førte til mer eller mindre tilfeldige krysninger mellom settere og spanieltypene, og som det viste seg, ga hunder som fort ble meget godt likt av jegere i Bretagne. Spesielt tjuvjegere (som det nok var en del av i Frankrike, med mange store adelige godseiere) var glad i denne samarbeidsvillige og vennlige typen.

Når det gjelder fargen, var lever og hvit mest vanlig i starten, men sort og hvit, oransje og hvit og trikolor forekom også. Oransje og hvit ble først mest populær på 1930 tallet og utover. Et prosjekt for å fremskaffe en rasestandard ble fremlagt i Nantes i 1907 og ble antatt på det første årsmøte for klubben 7. juni i 1908, foreslått av Arthur Enaud, som ble klubbens andre president. Den første var Vicomte de Pelet. Dette var den første standarden utarbeidet av "Naturlig korthalet Breton klubb" som klubben ble kalt til å begynne med. Forhistorien til rasen knytter det seg mange usikre teorier til. Og jo lengre bakover i historien en går, dess mer usikkert blir det, selvsagt. Det fins heller ikke noen "fasit" eller "autorisert" framstilling av rasens historie mer enn ca. hundre år bakover i tid. Det som vedrører rasen før denne tid, kan vi bare gjette oss til ut fra de "spor" vi har via historiske kilder, slike som beretninger om jakt, reiseskildringer og malerier.

En major Grand-Chavin, kavalerioffiser og dyrlege, bemerket at overalt i landsbyene i Bretagne, fantes det spanielliknende små jakthunder med mindre og kortere ører enn vanlige spaniels. Utenom jobben sin, hadde han god tid til jakt, og ble imponert over disse små hundene: "They have

remarkable scenting powers...utterly fearless in hunting woodcock and crossing rivers and canals... they could chase a hare for at least three quarters of an hour over rough country" (1897). Også senere, i 1906, fortalte han om disse hundene, at de var nesten alle med kort hale og hadde hvit /oransje, hvit/brun eller hvit/sort pels. De jaktet med en djerv iver og et svært aktivt søk og hadde særdeles god luktesans. De var modige, skydde ingen hindringer, verken buskas eller bløtmyrer, var utholdende, og tok stand som Epagneul Francaise (en fransk spanieltype noe større enn breton) eller som rene fuglehunder som settere og pointere. Av utseende var de korte, kompakte og firsårne, men ikke tykke el. tunge. Naturen i Bretagne hadde "skapt dem slik som innbyggerne i området; små og sammenpresset i linjene, modige, men også litt stivnakket."

I følge den franske publikasjonen "Le Grand Livre du Chien", publisert i 1970, hadde rasen, selv om den fikk sin nåværende form rundt 1900, eksistert siden kelternes flukt fra Wales til Bretagne og andre steder på kontinentet da anglosakserne invaderte Wales (500 e.k). Kelterne tok med seg sine springer spanieltyper som igjen ble krysset med franske lokale "working spaniels". Det ga grunnlaget for den rasen vi kjenner i dag. Denne typen, kjent allerede i middelalderen, er opphavet til alle typer franske spaniel, og også til andre med lengre pels slik som de tre settertypene. De kan dateres så langt tilbake som det første korstoget (1096). På den tiden var det vanlig at franske riddere og arabiske herskere byttet hester og hunder for jakt. Disse ble igjen krysset med andre kjente typer som Sloughi fra orienten og forskjellige jakthunder fra Spania, og gav opphavet til de stående fuglehundene. Det er disse vi ofte kan se på malerier fra det 1600 århundrede og som ble "den franske spaniel". Dette var igjen den hunden som i Bretagne ble til breton spaniel etter innkryssing av engelsk setter, og også med rød og hvit irsk setter, rundt 1880-1900. Det er dokumentert at en jaktforvalter, Lulzac, i tjeneste hos Vicomte (greve) du Pontavic, parret sin springer spaniel av Welsh type, med en av grevens engelske settere. Avkommet ble så bra at greven senere gikk helt over til å avle videre på denne typen.

Men først da det ble stiftet en spesialklubb, "Club de L'Épagneul Breton à courte queue" (=med kort hale) og den første spesialutstilling ble arrangert i Loudéac i 1907, fikk rasen en selvstendig stilling og økende nasjonal interesse.

Første rasestandard ble fastsatt to år etter, og rasen godkjent av Société Centrale Canine og senere av FCI.

Også internasjonalt vakte rasen oppsikt og fikk i løpet av et par tiår stor utbredelse i Europa, og kom også til USA. Vi må gå ut fra at det nokså snart begynte en viss tilpasning til de ulike jaktmiljø og jakttradisjoner og ikke minst prøveformene, der rasen fikk sin utbredelse. Spesielt i USA har dette gjort at rasen har endret seg fra det den var i Frankrike på begynnelsen av 1900-tallet.

Standarden for rasen har endret seg flere ganger fram til i dag, for eksempel når det gjelder mankehøyde.

I 1908 var den "cirka 50 cm.", i 1912: 45-50 cm. og etter 1. verdenskrig: 45-52 cm. I 1933 gikk en

inn for å minske høyden, fordi rasen var blitt for høy. I 1995 het det: 47 - 50 cm. +- 1 cm. Og sist nå i 2001 er standarden endret til:

Hannhunder: 48 - 51 cm ($\pm$ 1 cm). Ideal 49 - 50 cm.

Tisper: 47 - 50 cm ($\pm$ 1 cm). Ideal 48 - 49 cm.

I tillegg kom det til justering av fargevarianter i 1956, idet sort/hvit ble godkjent igjen.

Breton i Norge

Etter et meget omfattende forarbeid kom det 31. august 1954 2 tisper til Norge fra USA. Bilkarens Diane de Beauch og Rickis Belle de Beauch ble satt i karantene på Vossestrand. I 1955 kom Holly Haven Major, til daglig kalt Peik, og det første kullet ble unnfanget allerede under karantenen, kanskje en kontrollert tjuvparring!

1956 kom Dichy Pluto LOF23361, som "skipshund" fra Frankrike. Disse få importene dannet grunnlaget for den første avl på breton her i landet. Peik ble parret seks ganger med Belle og to ganger med Diane, og dette ga 27 valper. Dichy Pluto ble parret med Belle og Averills Petsy. Noe senere dro Birgit Isdal med sin Averills Petsy til Danmark og fikk parret henne med Kalet de Keranloan, noe som ga 7 valper.

I løpet av de første 7 årene ble disse hundene opphavet til en stamme på 334 registrerte bretoner. Det ble i 1960 eksportert 2 hunder av denne stammen til Danmark, og dette var de første bretoner i Danmark. I 1966 kom Nydams Buster (Loriaot de L'Argoat - Lonka de Saint Tugen) fra Frankrike via Danmark. Buster var alt det en jeger kunne ønske seg. En intens jakthund med stor jaktlyst, utholdenhet og viltfinnerevne. Busters gode egenskaper og jaktprøveresultater gjorde ham svært populær i avl, og han hadde 30 kull med 22 tisper og i alt 176 avkom, noe som ga rasen det jaktmessige løftet den trengte på tidspunktet. De amerikanske hundene ble den gang av mange vurdert til å være noe for tunge og med for liten intensitet på jakt.

I Norge har rasen økt i antall og er per nå en av de mer tallrike rasene innenfor stående fuglehunder. Rasen har vært fremgangsrik med tanke på jaktprøver, både på høyfjell, lavland og skogsprøver, og rasen har flere ganger vunnet NM, både høst, vinter og som lag. Rasen har også vist seg som en eksepsjonelt god apportør, med svært mange premieringer på apportprøver.

NORSK BRETON KLUBB

NBK ble stiftet 25. februar 1957. Klubbens navn var de første år Norsk Bretagne Spaniel Klubb. Dette var en oversettelse fra amerikansk hvor rasens franske navn, Epagneul Breton, var blitt oversatt til brittany spaniel. Dette trolig fordi man har blandet sammen ordet epagneul som betyr langhåret, og espagneul som betyr spaniel. Rasen har aldri vært en spaniel, men den misvisende amerikanske oversettelsen dro man altså med seg videre.

Spanielnavnet gjorde det ikke lettere å introdusere rasen i det etablerte jakthundmiljøet. Da klubben ønsket en rettelse til det korrekte breton, satte FCI, den internasjonale kennelklubben, seg

i mot dette. Etter mye arbeid fikk man imidlertid i 1963 godkjent rasenavnet Breton i Norden. I dag har klubben et landsdekkende styre og et distriktskontaktnett med avdelinger over hele landet.

Breton har økt betraktelig i popularitet i Norge, takket være iherdig innsats av enkelttoppdrettere og kompetente jaktprøveentusiaster med assistanse fra NBK. Det er i nyere tid importert mange gode bretoner både fra Frankrike og andre land i Europa, samt fra USA. Amerikansk Kennelklubbs standard skiller seg noe fra FCI standarden, men rasemessig er den internasjonalt, og av FCI, anerkjent som breton, selv om standarden ikke er godkjent av FCI. Bl.a. er svart farge på pels og nese ikke tillatt, samt at den kan ha noe lysere øyne. Den skiller seg derfor som type noe fra den franske bretonen. Noen typeulikheter er åpenbare, men en breton skal alltid, uten forbehold, bedømmes ut fra vår standard (FCI) og alltid helt uavhengig av hvor den er importert fra.

Breton er internasjonalt i dag utbredt over store deler av verden. I Europa er den størst i Frankrike, men stor også i Italia, Spania, Hellas og landene på Balkan. I USA, Canada og Australia er rasen populær, og spesielt i USA er breton en meget stor rase (20 000 valper i året) og en fremragende jakt- og jaktprøvehund som konkurrerer fullt på høyde med de andre fuglehundrasene der.

Jaktstil – hvordan jakter en breton?

Breton ble opprinnelig brukt til å jakte forskjellige typer vilt, som de fleste kontinentale fuglehundrasene. Den har et tillegnet sterkt standinnstinkt og er ansett for å være djerv i behandling av fugl.

Breton jakter med skyhøy intensitet og har en enorm jaktlyst. Det må likevel ikke være så høy fart og intensitet at den løper forbi fuglene den skal finne. Ettersom breton er kort og kompakt bygget, har den lett for å bevege seg effektivt i galopp. Den bærer hodet i rett linje med ryggstøylen, stegene har rask frekvens og den skal ha et godt skyv i steget for å kunne jakte effektivt.

Breton revierer anvist terreng på en bra måte, i god kontakt med fører. Den har en meget god evne til å tilpasse søket sitt etter terrenget den jakter i, både med tanke på fart og søksbredde.

Når breton finner fugl, trekker den an mot lukten, og fester stand da den er så nært som den vil gå uten å støkke fuglen. Bakparten kommer trekker seg litt mot bakken, og nesen går litt opp i luften for å holde luktstrålen. Den er stram og intens i standen, og trykker helst fuglen mot bakken til jegeren gir melding om å reise fugl. Den tar velvillig opp fuglen, og er en naturlig apportør.

Breton er meget god til å tilpasse seg biotopen den jakter i. Dersom det er tett biotop, vil den gjerne snevre inn søksbredde og dybde så det er tilpasset biotopen. Dersom den jakter på åpent høyfjell går den både bredt og dypt, hvor revieringen er tilpasset vind og vær.

Breton skal være djerv i fugl, og den skal kunne trykke fugl så den ikke flyr av gårde før jeger kommer til. Den foter også storfugl og trykker denne ved behov. Den er også en naturlig apportør og apporterer med glede.

Ettersom breton kan bli utsatt for svært stor jaktbelastning, er det særdeles viktig at poter og pels er av god kvalitet. En breton uten korrekt pelsstruktur vil ikke kunne tåle vær og vind på en tilstrekkelig måte. En åpen pelsstruktur er helt uønsket. Gode sterke poter er svært viktig for å kunne tåle belastning over lang tid på jakt. Sprikende poter er derfor svært uønsket.

RASEBESKRIVELSE FOR

BRETON

(Epagneul Breton)

Opprinnelsesland/hjemland: Frankrike

Bruksområde:

Stående fuglehund og familiehund.

Helhetsinntrykk:

Den minste av de stående fuglehundene. Breton har et kontinentalt spanielhode (braccoïde på fransk) og en kort eller ikke eksisterende hale. Harmonisk bygget. Substansfull uten å være tung, men likevel tilstrekkelig elegant. Livlig, våken, med et intelligent uttrykk. Gir inntrykk av en kompakt (cobby) hund full av energi. Man har bevart en kortkroppet modell som var ettertraktet og ble etablert av de som gjenskapte rasen.

Kommentar NBK

Den skal være substansfull uten å være for tung. Godt muskelsatt og gi et inntrykk av en kompakt bygget (cobby) hund. Breton skal ha en klar kvadratisk kroppsform. Den skal ikke fremstå luftig med tynne ben. Den skal ha et kvikt og intelligent blikk, som sammen med øreansetning skal gi et rasetypisk frekt uttrykk. Den skal ikke under noen omstendigheter fremstå luftig eller for kraftig, men virke balansert med en god brystkasse.

En kompakt breton med utmerket eleganse

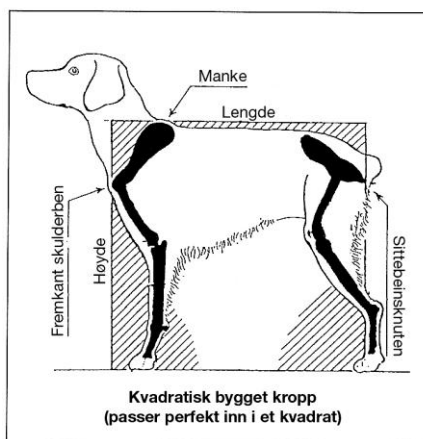

Viktige proporsjoner:

- Skallelengde:snutelengde = 3:2
- Hodet i proporsjon til kroppen.
- Brystdybden, fra manke til underside av brystkasse, er litt mindre enn halve mankehøyden.
- Mankehøyde = kroppslengde (målt fra skulderleddet til sittbensknuten). Hunden skal passe inn i et kvadrat.

Kommentar NBK

*Merk at skallen er lengre enn snuten og at hundens høyde- og lengdemål skal passe perfekt i et kvadrat. Hunden **SKAL** være kvadratisk i kroppen, og ikke være luftig. Hodet skal ha korrekte proporsjoner*

Adferd/temperament:

Tilpasningsdyktig, sosial og med et intelligent og våkent uttrykk. Avbalansert. Allsidig stående fuglehund som brukes på alt vilt i all slags terreng, viser allerede i ung alder sterk jaktlyst. Den er bemerkelsesverdig i sin evne til å finne vilt med sitt spesielle bevegelsesmønster, gode luktesans, vide søk i felt, spontanitet og utholdenhet i stand, god apporteringsevne og god dresserbarhet.

Kommentar NBK

*En sosial hund som raskt tilpasser seg miljø og omgivelser. Mentalt vel avbalansert. Bretonens suksess er bygget på dens iver og oppvakte/kvikke lynne. Den hunden som viser disse kvalitetene i sitt temperament og uttrykk, skal bli foretrukket. **Hunder som viser redsel, utpreget skyhet eller aggressivitet mot andre hunder og folk tolereres ikke og er helt utypisk for rasen.***

Hode:

Finmeislet og tørt.

Kommentar NBK

Uttrykket på breton skal være rasetyrisk. Ørene og blikket skal gi et frekt uttrykk. Det er helt uønsket med kjøttfarget brusk og pigmentering. Stoppen skal være tilstrekkelig markert, men ikke for bratt og overdrevet.

Topplinjene på neserygg og skalletak er parallelle og ikke konvekse eller konkave. Dette er et viktig karakteristikum av ansiktsstrukturen og har betydning for luktesansen. Skallegruppen og også nakkeknølen er bare normalt gjennomsnittlig markert.

Utpreget kort snuteparti og veldig bratt stopp er en klar feil og helt uønsket. Det samme gjelder snipete og smalt hode/snuteparti.

Skalle: Lett avrundet sett både forfra og fra siden. Skallens sider avrundet også sett ovenfra. Skalle/snute parallelle. Skallebredden målt ved kinnbensbuen mindre enn lengden. Øyebrynsbuene ikke utpregete, men danner en lett bue. Pannefuren lett markert. Moderat markert nakkeknøl og kinnbensbue.

Stopp: Moderat.

Nesebrusk: Stor med meget vide, fuktige og godt åpne nesebor.

Harmonerer med pelsfargen uten pigmentmangel. Det samme gjelder øyelokksrendene og naturlige åpninger.

Snuteparti: Rett neserygg, snutens ytterkanter nesten parallelle

Lepper: Ganske tynne og stramme, helt pigmenterte, ikke spesielt store eller løse. Underleppen så vidt dekket av overleppen, stramme og ikke for tydelige munnviker.

Kjever/tenner: Sunne og rette tenner. Komplet tannsett. Saksebitt.

Kinn: Ikke for kraftig. Godt tilliggende hud.

Øyne: Lett skråstilte. Intelligent, mykt og ærlig uttrykk. Noe ovale, ikke fremtredende. Stramme, tynne og velpigmenterte øyelokkrender. Fargen harmonerer med pelsfargen, mørke foretrekkes. Uttrykket sammen med øreansatsens reisning gir det typiske "breton uttrykket".

Ører: Høyt ansatte, trekantede, forholdsvis brede og ganske korte (strukket forover rekker de til stoppen). Delvis dekket med bølget hårlag, spesielt på øverste del, nederste delen dekket av kort pels. Alltid meget bevegelige når hunden er oppmerksom eller i bevegelse.

Hunder med det korrekte frekke blikket, som er svært rasetypisk.

Hals: Middels lang, meget muskuløs. Lett rundet, men ikke kraftig velvet. Kjegleformet. Myk overgang til skuldrene. Uten løs halshud.

Kommentar NBK

En moderat lengde på halsen foretrekkes, da det er med på å forsterke inntrykket av en kompakt hund. Uttrykket "tettbygget" tilsier en passe lang, men muskuløs hals.

Forlemmer:

Helhetsinntrykk: Velplasserte. Fleksible og robuste ledd.

Skulder: Bevegelig, lang (30% av mankehøyden). Godt tilliggende med velutviklet muskulatur. Helningsgrad typisk for en galopperende rase, 55-60° mot horisontalplanet. Avstanden mellom skulderbladstoppene 5 cm.

Overarm: Kraftig, tykk og meget muskuløs. Litt lengre enn skulderbladet. Vinkel mellom skulderblad og overarm 115-120°.

Albue: Tilliggende, verken ut- eller innoverdreid.

Underarm: Muskuløs, tørr. Litt lengre enn overarmen. Rette.

Mellomhånd: Sterk, samtidig fleksibel, svakt skråstilt (15-20° mot vertikalplanet).

Poter: Ganske runde, samlede tær, faste tredeputer. Korte klør.

Kommentar NBK

Benstammen skal være harmonisk med kroppen, ikke for tynn og ikke for kraftig. Viktig med godt tilbakelagt skulder og gode vinkler for å kunne dempe støt under bevegelse.

Kropp:

Overlinje: Horisontal fra manke til kryssets begynnelse.

Manke: Tilstrekkelig bevegelig, svakt markert uten å virke tung.

Rygg: Horisontalt, kort og stram.

Lend: Kort, bred og muskuløs.

Kryss: Meget lett avfallende, bredt og muskuløst.

Bryst: Rekker til albueene. Bredt, godt hvelvede ribben, men ikke tønneformet. Brystbenet bredt og svakt stigende bakover. De bakre ribbein er lange og fleksible.

Underlinje/buk: Svakt optrukket. Kort og lett optrukket flanke.

Kommentar NBK

Parallell i front. Skal ikke være smal, men heller ikke tønneformet brystkasse. Må ha godt tilliggende albuer. Det skal være godt volum i brystkassen. Et kort lendeparti er viktig for at hunden skal være kvadratisk. En cobby hund går på hundens konstruksjon og den skal på ingen måte være lubben eller fet.

Hale:

Høyt ansatt. Bæres horisontalt eller noe lavere. Ofte livlig når oppmerksom eller i aksjon. Kan ha medfødt stumphale eller en meget kort hale.

Kommentar NBK

Breton kan ha naturlig stumphale eller naturlig kort hale. En breton med lang hale skal ikke under noen omstendigheter ha mins på utstilling for at den ikke er naturlig korthalet. Den skal normalt ikke bedømmes, men må være riktig ansatt og uten feil.

Baklemmer:

Helhetsinntrykk: Sett bakfra helt parallele.

Lår: Viktig med kraftig og meget tydelig muskulatur. Skråstilt 70-75° mot horisontalplanet.

Underlår: Litt lengre enn overlåret. Tørr, meget velutviklet muskulatur. Brede øverst, gradvis avsmalnende mot haseleddet. Vinkelen mellom over- og underlår nær 130°.

Haser: Tørre, synlige sener.

Mellomfot: Kraftig, nesten loddrett sett fra siden.

Kommentar NBK

En del breton har i dag for lite vinkler i bakparten, og har tilnærmet rake bakben. Rasen skal ikke være overvinklet, men ha moderate vinkler som bidrar til effektive bevegelser.

Gode poter er svært viktige for en jakthund. De skal tåle mye belastning over lang tid på varierende underlag. Flate og sprikende poter er uønsket.

Poter: Lengre enn forpotene, for øvrig som forpotene.

Bevegelser:

De forskjellige gangartene er lette, kraftfulle, jevne og livlige. Bena beveges i en rett linje uten overdrevne avvik eller rulling av kroppen og med rett overlinje. Under jakt er det vanligste gangarten kort galopp, med raske og middels lange skritt, bakbena har korte fraspark.

Kommentar NBK

Bevegelsene skal være fulle av energi. Det er viktig å være oppmerksom på at en kort cobby hund nødvendigvis vil ha et annet bevegelsesmønster og løpsstil enn en rektangulær hund. Best kan en se dette i galopp. Høy frekvens, kort bakkekontakt med en steglengde med godt skyv i bakbena gir kraft og energi. Dette, sammen med den rette ryggen, gir en unik bevegelse i forhold til de fleste andre fuglehundrasene. Breton skal ikke ha understilte bakbeinsbevegelser.

Hud:

Tynn, godt tilliggende, godt pigmentert.

Pels:

Hårlag: Fin, men ikke silkeaktig. Pelsen skal ligge flatt eller være svakt bølget. Aldri krøllet. Kort på hodet og på forsiden av bena. På baksiden tettere hårlag med beheng ned til hhv håndroten eller hasene, eller til og med lavere.

Kommentar NBK

Pelsen skal ha korrekt struktur og kunne tåle vær og vind. Åpen pelsstruktur er uønsket og burde medføre trekk i premiegrad. Pelsen skal aldri være krøllete. Det skal være godt synlig at hunden er en langhåret rase. Det er flere breton i dag som er på grensen til å fremstå kortpelsset, noe som er uønsket.

Farge:

Hvit og orange; hvit og sort; hvit og lever; med mer eller mindre utbredte og uregelmessige hvite flekker. Flekket eller roan (skimlet), noen ganger med ticks på snuten eller bena. Triolor, tanfargen (orange til mørk rød) på oversiden og siden av snuten, over øynene, på bena, brystet og under haleroten. Det er ønskelig med et smalt bliss hos alle fargevarianter. Ens-farget er ikke tillatt.

Kommentar NBK

Triolor kommer i kombinasjon med enten fargen lever eller sort. Tanfarger skal være klart avgrenset og ikke overdrevet. Det forekommer en del hunder på rasen som har overdrevet mengde tanfarger. Fransk bretonklubb ønsker at disse hundene skal premieres med maksimalt very good.

Det har vært tendenser til nesten helhvite eller helsorte hunder. Det er ønskelig at det er tilnærmet 50 % hvitt og da også 50 % oransje/sort/lever i en breton. Oransjefargen kan variere fra nesten gul til dyp rødaktig. Ens-farget er diskvalifiserende.

Rasen har andre fargevarianter som kan forekomme. Sobel (tofargede dekkhår som er oransje med sort farge ytterst). I tillegg forekommer fargene grå og blå. Disse fargene er i følge fransk bretonklubb diskvalifiserende, ettersom de ikke er beskrevet i standarden.

Så lenge hunden har korrekt farge, skal aldri farge benyttes til å rangere hunder. En farge er ikke mer korrekt enn de andre.

Orange og hvit

Sort og hvit

Leverfarget

Trikolor kan komme i sort eller lever variant, men med samme korrekte tan-tegninger.

Størrelse og vekt:

Mankehøyde:

Hannhunder: 48 - 51 cm ($\pm$ 1 cm). Ideal 49 - 50 cm

Tisper: 47 - 50 cm ($\pm$ 1 cm). Ideal 48 - 49 cm

Kommentar NBK

I rundskriv 26.9.2009 til alle FCI medlemsland sier FCI følgende: Høydemålene definert i rasestandarden skal kontrolleres (måles) når rasen bedømmes. De hunder som ikke samsvarer med de fastsatte høydemålene skal sendes ut av ringen med bedømmelsen "diskvalifisert".

Det er ikke rom for egne tolkninger av standarden i forbindelse med høydemål på breton. Husk at hunder innenfor +/- 1 cm SKAL IKKE diskvalifiseres grunnet størrelse.

Alle hunder skal måles, eller fremvise målebrev på utstilling.

Feil:

Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er skal graderes etter hvor stort avviket er og effekten på hundens helse og velferd, samt dens evne til å utføre sitt tradisjonelle arbeid.

Temperament: Engstelig, flakkende blikk.

Skalle: Noe divergerende linjer skalle/snute

Nesebrusk: Manglende pigment på ut- og/eller innside av nesebor.

Snuteparti: Smalt eller snipete.

Lepper: Tunge, hengende, overleppen dekker underleppen enten utilstrekkelig eller for mye.

Tenner: Tangbitt, ujevn tannstilling.

Øyne: Utstående, runde eller mandelformete.

Ører: Lavt ansatte, eller for tunge (mangler løft ved basen)

Hals: Tung, ikke tilstrekkelig lengde. Løs halshud.

Rygg: For krum eller svai.

Lend: Lang, smal, svak

Kryss: For smal, avfallende.

Underlinje: Hengende eller for optrukket.

Flanker: For innhule, ofte med for smal lend.

Lemmer: Utilstrekkelig benstamme. Utoverdreide albuer, tår inn, kuhaset eller hjulbent.

Poter: Sprikende, for runde eller for lange.

Pels: For dårlig pelskvalitet.

Grove feil:

Temperament: Treg

Skalle: For utpregede øyebrynsbuer, for markert stopp, for markerte kinnbensbuer.

Øyne: For lyse, slemt uttrykk rovfugløyne.

Hals: Alt for lang, utpreget halshud.

Bevegelse: Dårlige bevegelser.

Kommentar NBK

Øynene skal være i harmoni med pelsfargen. Mørke foretrekkes. Hos enkelte leverfargede breton kan noe lysere øyne forekomme, men disse må ikke være utpreget rovfuglfarget.

Diskvalifiserende feil:

Aggressive eller svært sky hunder

Alle hunder som viser tegn på fysiske eller adferdsmessige defekter.

Helhetsinntrykk: Utypisk

Høyde: Mankehøyde som avviker fra de oppgitte mål.

Hodet: Betydelig divergerende hodeplan.

Unormale tegninger: Hvit flekk på et øre. Øye plassert i en hvit flekk.

Øyne: Meget lyse eller forskjellig fargete øyne. Skjeløyd. Ektropion. Entropion.

Kjever: Overbitt, underbitt.

Tenner: Manglende P1 i over- og underkjeve samt M3 i underkjeven tas ikke hensyn til. Tillatt fravær av 2 P2 eller 1 P2 og 1 en P3. All annen tannmangel diskvalifiserende.

Pigment: Betydelig pigmentmangel på øyelokksranden eller nesebrusken.

Kommentar NBK

Ører skal være helfarget orange, sort eller leverfarget.

OBS Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass.

**Rasebeskrivelsen er oversatt fra gjeldende FCI-standard.
Norsk Kennel Klub, 30.05.2023**

”Maksimum av kvalitet i et minimum av volum”

Typeriktige og gode breton

Fransk Breton Klubb har sagt det slik. "Å beskrive en god breton er vanskelig, selv bilder forteller ikke alt. En må ha sett mange typeriktige breton før en får blikket for rasen. Da vil en med bare et hurtig glimt, gjenkjenne en korrekt breton umiddelbart. Det er noe med hele uttrykket, det oppvakte blikket, det freidige og kvikke uttrykket, nesten litt frekt, som i kombinasjon med det atletiske, kompakte eksteriøret, som kjennetegner rasen".

Utmerket type og helhet

Norsk BIR og BIM under verdensutstillingen i Helsinki 2025

Utypiske breton.

Feil, grove feil og diskvalifiserende feil

De følgende bilder viser noen av de mest forekommende feil på breton. Her er feilene lett synlige. En rektangulær kropp istedenfor kvadratisk er vanlig. Sammen med manglende cobby kropp, med en smal brystkasse og tynn beinstamme, vil vesentlige kjennetegn ved en riktig breton være borte. Den får da et helt annet uttrykk.

For kjøttfarget nesebrusk og for lavt ansatte ører

Høystilt, virker luftig og med for lange ben. Hodet for lite i forhold til kroppen

Hvelvet skalle, overlinjen ikke korrekt, fallende kryss, kuhaset, fargefeil

Krøllete pels ønskes ikke

Feil/overdrevet tategninger er uønske,

Diluted pelsfarge er uønsket.

Ikke korrekt overlinje, skulder steil og framskutt, lett benbygning, snipete snute

Overdrevet cobby. Med grov tung kropp vil den ikke ha nødvendig lett aksjon og smidighet i terrenget

En "stigende" hund eksisterer ikke. Fallende overlinje er forårsaket av steil og framskutt skulder med åpen vinkel til overarm. Understilte bakben.

Luftig hund med tynn beinstamme, manglende kroppsmasse og snipete hode

Rektangulære hunder som mangler masse med tynn benstamme. Ensfarget breton er ikke tillatt

Hvite flekker på øret og manglende maske rundt øynene er diskvalifiserende feil

Helhvite hunder er ikke tillatt, og nesten helhvitt er ikke ønskelig

Lyse øyne ønskes ikke, manglende rasepreg

Rektangulær hund med smalt V formet bryst, ikke cobby

Sobel fargen er ikke beskrevet i standarden og vil ved neste standardrevisjon bli listet som diskvalifiserende